

IT-03-69-PT
D 13-1/2867 TER
23 DECEMBER 2003

13/2867 TER
pk

**MEĐUNARODNI KRIVIČNI SUD
ZA BIVŠU JUGOSLAVIJU**

Predmet br. IT-03-69-PT

**TUŽILAC
MEĐUNARODNOG SUDA**

PROTIV

**JOVICE STANIŠIĆA
I
FRANKA SIMATOVIĆA**

IZMENJENA OPTUŽNICA

Tužilac Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju, na osnovu svojih ovlašćenja iz člana 18 Statuta Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju (u daljem tekstu: Statut Međunarodnog suda), optužuje:

**JOVICU STANIŠIĆA
i
FRANKA SIMATOVIĆA**

za **ZLOČINE PROTIV ČOVEČNOSTI i KRŠENJA ZAKONA I
OBIČAJA RATOVANJA**, kako sledi:

OPTUŽENI

1. **Jovica STANIŠIĆ** rođen je 30. jula 1950. u Ratkovu u Autonomnoj Pokrajini Vojvodini, Republika Srbija. Godine 1975. počeo je da radi u Službi državne bezbednosti (u daljem tekstu: DB) Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srbije (u daljem tekstu: MUP). Cele 1991. godine nalazio se na položaju zamenika načelnika DB-a, a *de facto* je bio prvi čovek DB-a i pre zvaničnog imenovanja na dužnost načelnika,

odnosno šefa DB-a, na kojoj se nalazio od 31. decembra 1991. do 27. oktobra 1998. godine.

2. **Franko SIMATOVIĆ**, zvan "Frenki", rođen je 1. aprila 1950. u Beogradu, Republika Srbija. Godine 1978. počeo je da radi u DB-u, gde je na raznim poslovima radio do 2001. godine. U periodu na koji se odnosi ova Optužnica prvo je radio kao kontraobaveštajac, a zatim je prešao u novoosnovanu upravu za obaveštajne poslove DB-a (tzv. Drugu upravu), gde je bio komandant Jedinice za specijalne operacije DB-a.

ČINJENICE

3. Najkasnije od maja 1991, kao i u drugim periodima u vremenu na koje se odnosi ova Optužnica, DB Srbije je osnivao ili pružao pomoć u osnivanju tajnih jedinica koje nisu bile predviđene zakonom, u svrhu preduzimanja specijalnih vojnih akcija u Republici Hrvatskoj (u daljem tekstu: Hrvatska) i Bosni i Hercegovini (u daljem tekstu: BiH). Te jedinice (u daljem tekstu: specijalne jedinice DB-a Republike Srbije) uključivale su, pored ostalih, grupe poznate pod sledećim nazivima: "Crvene beretke", Arkanovi "Tigrovi" zvan i "arkanovci", "Martićeva policija", Milicija tzv. Srpske autonomne oblasti (u daljem tekstu: SAO) Slavonija, Baranja i Zapadni Srijem/Srem (u daljem tekstu: SBZS), JSO (*Jedinica za specijalne operacije*) i JATD (*Jedinica za antiteroristička dejstva*).
4. U aprilu 1991. ili približno u to vreme, **Franko SIMATOVIĆ** je, po ovlašćenju **Jovice STANIŠIĆA**, pomogao da se otvori centar za obuku u Golubiću kod Knina, u SAO Krajini, gde su se obučavale oružane jedinice. Posle toga, osnivani su novi centri za obuku koje je finansirao DB Republike Srbije. Dobrovoljci i regruti obučeni u tim centrima raspoređivani su u specijalne jedinice DB-a Republike Srbije ili su ih slali na lokacije u Hrvatskoj gde su stavljeni pod komandu Teritorijalne odbrane (u daljem tekstu: TO), uključujući TO takozvane SAO SBZS, "Martićeve policije" poznate i pod nazivima "martićevci", "Policija SAO Krajine" i "Milicija SAO Krajine" (u daljem tekstu: Martićeva policija), ili u TO, odnosno na lokacije u BiH gde su stavljeni pod komandu vojske bosanskih Srba, odnosno *Vojske Republike Srpske* (u daljem tekstu: VRS), TO-a ili lokalnih jedinica SDS-a.
5. **Franko SIMATOVIĆ** je bio zadužen za ove specijalne jedinice DB-a Republike Srbije i rukovodio je njihovim angažovanjem u pojedinim dejstvima u Hrvatskoj i BiH.
6. Od aprila 1991. pa do kraja 1991, srpske snage u Hrvatskoj, uključujući snage TO-a i Martićeve policije, kojima se rukovodilo i koje su

- organizovane, obučavane, snabdevane, naoružavane i finansirane delom preko **Jovice STANIŠIĆA** i **Franka SIMATOVIĆA**, zajedno sa Jugoslovenskom narodnom armijom (u daljem tekstu: JNA) i paravojnim snagama, napale su i preuzele kontrolu nad gradovima i selima u SAO Krajini i SAO SBZS.
7. Od marta 1992. pa kontinuirano do 1995, specijalne jedinice DB-a Republike Srbije, organizovane, obučene i finansirane delom preko **Jovice STANIŠIĆA** i **Franka SIMATOVIĆA**, zajedno sa srpskim snagama u BiH, napale su i preuzele kontrolu nad gradovima i selima u opštinama Bijeljina, Bosanski Šamac, Doboj, Mrkonjić Grad, Sanski Most i Zvornik.

INDIVIDUALNA KRIVIČNA ODGOVORNOST

Član 7(1) Statuta Međunarodnog suda

8. **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ** snose individualnu krivičnu odgovornost za krivična dela navedena u članovima 3 i 5 Statuta Međunarodnog suda opisana u ovoj Optužnici, koja su planirali, naredili, počinili, ili čije su planiranje, pripremu ili izvršenje pomagali i podržavali na druge načine. Koristeći u ovoj Optužnici reč "počinili", tužilac ne tvrdi da su optuženi fizički počinili bilo koje od krivičnih dela za koje se terete lično. Reč "počinili" u ovoj Optužnici uključuje učešće u udruženom zločinačkom poduhvatu.
9. Cilj ovog udruženog zločinačkog poduhvata bilo je prisilno i trajno uklanjanje većine nesrba, prvenstveno Hrvata, bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata, sa velikih delova teritorije Hrvatske i BiH, putem činjenja krivičnih dela progona, ubistva, deportacija i nehumanih dela (prisilno premeštanje). **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ** učestvovali su u udruženom zločinačkom poduhvatu kao saizvršioци ili kao oni koji su taj poduhvat pomagali i podržavali, na načine izložene niže u tekstu.
10. Zločini za koje tereti ova Optužnica bili su unutar okvira udruženog zločinačkog poduhvata, a **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ** posedovali su stanje svesti potrebno za počinjenje svakog od ovih krivičnih dela, odnosno: tačka 1, progoni, nameru kršenja osnovnih i fundamentalnih prava Hrvata, bosanskih Muslimana, bosanskih Hrvata i drugih lica nesrpske nacionalnosti na osnovu vere, rase ili političkih uverenja; tačke 2 i 3, ubistvo, nameru lišavanja života ili nanošenja teške povrede u bezobzirnoj nebrizi za ljudski život; tačke 4 i 5, deportacije i

- nehumana dela (prisilno premeštanje), svesno i namerno učestvovanje u proterivanju ili prinuđivanju radi prisilne deportacije ili premeštanja jednog ili više lica u drugu državu ili na drugu lokaciju mada za to ne postoje osnove dopuštene međunarodnim pravom i/ili smišljenu nameru da se ljudi prisile da napuste svoju teritoriju mada za to ne postoje osnove dopuštene međunarodnim pravom. Alternativno, krivična dela za koja tereti ova Optužnica bila su prirodna i predvidiva posledica ostvarivanja cilja udruženog zločinačkog poduhvata. **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ** bili su svesni da su takvi zločini mogući ishod izvršenja udruženog zločinačkog poduhvata.
11. Udruženi zločinački poduhvat postojao je najkasnije od 1. avgusta 1991. i trajao barem do 31. decembra 1995. godine.
 12. U ovom udruženom zločinačkom poduhvatu učestvovalo je mnogo pojedinaca. Svaki pojedini učesnik je, činjenjem ili nečinjenjem, doprineo postizanju cilja tog poduhvata. Među pojedincima koji su učestvovali u ovom udruženom zločinačkom poduhvatu, i time značajno pomogli ostvarivanju cilja tog poduhvata, bili su optuženi **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ**, **Slobodan MILOŠEVIĆ**, **Veljko KADIJEVIĆ**, **Blagoje ADŽIĆ**, **Ratko MLADIĆ**, **Radmilo BOGDANOVIĆ**, **Radovan STOJČIĆ** zvani "Badža", **Mihalj KERTES**, **Milan MARTIĆ**, **Radovan KARADŽIĆ**, **Biljana PLAVŠIĆ**, **Željko RAŽNATOVIĆ** zvani "Arkan", **Vojislav ŠEŠELJ**; i drugi pripadnici JNA, kasnije Vojske Savezne Republike Jugoslavije (u daljem tekstu: VJ), VRS-a i vojske Republike Srpske Krajine (u daljem tekstu: VRSK); srpskog TO-a u Hrvatskoj, BiH, Srbiji i Crnoj Gori; lokalnih policijskih snaga i MUP-a Srbije, uključujući DB Srbije i Martićevu policiju; te pripadnici jedinica paravojnih snaga iz Srbije, Crne Gore i bosanskih Srba.
 13. **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ**, delujući pojedinačno i/ili u dogovoru s drugim učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, učestvovali su u udruženom zločinačkom poduhvatu na sledeće načine:
 - učestvovali su u formiranju, finansiranju, opremanju i snabdevanju specijalnih jedinica DB-a Republike Srbije;
 - rukovodili su pripadnicima i agentima DB-a koji su učestvovali u činjenju zločina iz ove Optužnice;
 - obezbeđivali su oružje, finansijska sredstva, obuku, logističku podršku i druge vrste značajne pomoći i podrške specijalnim jedinicama DB-a Republike Srbije koje su učestvovale u činjenju zločina u

Hrvatskoj i BiH u periodu od 1. avgusta 1991. do 31. decembra 1995. godine.

14. **Jovica STANIŠIĆ i Franko SIMATOVIĆ** svesno su i hotimično učestvovali u udruženom zločinačkom poduhvatu, svesni predvidivih posledica tog poduhvata. Na osnovu toga, oni za ove zločine snose individualnu krivičnu odgovornost po članu 7(1) Statuta Međunarodnog suda, kao i odgovornost po članu 7(1) za planiranje, naređivanje ili za pomaganje i podržavanje, na druge načine, planiranja, pripreme i izvršenja ovih zločina.

OPŠTI PRAVNI NAVODI

15. Sve radnje i propusti navedeni u ovoj Optužnici dogodili su se na teritoriji bivše Jugoslavije.
16. Sve vreme na koje se odnosi ova Optužnica u Hrvatskoj i BiH postojalo je stanje oružanog sukoba.
17. Sve vreme na koje se odnosi ova Optužnica **Jovica STANIŠIĆ i Franko SIMATOVIĆ** bili su dužni da se pridržavaju zakona i običaja koji regulišu vođenje oružanih sukoba, uključujući i Ženevske konvencije iz 1949. i njihove Dopunske protokole.
18. Sve radnje i propusti koji se ovom Optužnicom stavljaju na teret kao zločini protiv čovečnosti bili su deo rasprostranjenih ili sistematskih napada na Hrvate, bosanske Muslimane, bosanske Hrvate i drugo civilno stanovništvo nesrpske nacionalnosti na velikim delovima teritorije Hrvatske i BiH.

OPTUŽBE

TAČKA 1 **PROGONI**

19. Od 1. aprila 1991. ili približno od tog datuma pa do 31. decembra 1995, **Jovica STANIŠIĆ i Franko SIMATOVIĆ**, delujući sami ili u dogovoru sa učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, planirali su, naredili, počinili ili na druge načine pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje progona Hrvata, bosanskih Muslimana, bosanskih Hrvata i

drugih nesrba u SAO Krajini i SAO SBZS, a u BiH, u opštinama Bijeljina, Bosanski Šamac, Doboj, Mrkonjić Grad, Sanski Most i Zvornik.

20. Tokom čitavog tog perioda, srpske snage koje su činile specijalne jedinice DB-a Republike Srbije, delujući same ili u sprezi s drugim srpskim snagama, uključujući MUP Srbije; JNA koja je kasnije podeljena na VJ, VRS i VRSK; lokalne jedinice TO-a; policijske snage Republike Srpske i druge paravojne jedinice, preuzele su kontrolu nad gradovima i selima na tim teritorijama. Nakon preuzimanja kontrole, srpske snage, u koordinaciji sa lokalnim srpskim vlastima, uspostavile su režim progona sračunat na to da se Hrvati, bosanski Muslimani, bosanski Hrvati i drugi nesrbi isteraju sa tih teritorija.
21. Ti progoni počinjeni su na diskriminacionoj osnovi političkog, rasnog i verskog opredeljenja, a obuhvatali su sledeće:
- a) ubistvo Hrvata, bosanskih Muslimana, bosanskih Hrvata i drugih civila nesrpske nacionalnosti, kako je opisano u paragrafima 23-58 ove Optužnice.
 - b) prisilno premeštanje i deportaciju Hrvata, bosanskih Muslimana, bosanskih Hrvata i drugih civila nesrpske nacionalnosti, kako je opisano u paragrafima 59-60 ove Optužnice.
22. Ovim radnjama i propustima, **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ**, delujući sami ili u dogovoru sa učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, planirali su, naredili, počinili ili na druge načine pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje:
- TAČKA 1: PROGONA NA POLITIČKOJ, RASNOJ I VERSKOJ OSNOVI, ZLOČINA PROTIV ČOVEČNOSTI**, kažnjivog po članovima 5(h) i 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

TAČKE 2 i 3

UBISTVO

23. Od maja 1991. ili približno od tog vremena pa do 31. decembra 1995, **Jovica STANIŠIĆ** i **Franko SIMATOVIĆ**, delujući sami ili u dogovoru sa drugim učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, planirali su, naredili, počinili ili na druge načine pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje ubistva i hotimičnog lišavanja života nesrba, prvenstveno Hrvata, bosanskih Muslimana i bosanskih Hrvata. Ubistvo i hotimično lišavanje života vršeni su tako što su Hrvati, bosanski

Muslimani, bosanski Hrvati i drugi nesrbi ubijani u svojim gradovima i selima, tokom i posle preuzimanja kontrole u SAO Krajini, SAO SBZS, a u BiH, na teritorijama opština Bijeljina, Bosanski Šamac, Dobož, Mrkonjić Grad, Sanski Most i Zvornik.

SAO KRAJINA

24. Od 7. oktobra 1991. ili približno od tog datuma, pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga, konkretno, JNA i pripadnici lokalnog srpskog TO-a, imali su kontrolu nad područjem Hrvatske Kostajnice. Većina hrvatskih civila pobjegla je iz svojih domova za vreme napada u septembru 1991. godine. Približno 120 hrvatskih građana, većinom žena, staraca i nemoćnih, ostalo je u selima Dubica, Cerovljani i Baćin. Ujutro 20. oktobra 1991. pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga su u Dubici uhvatili pedeset i troje civila i zatočili ih u seoskom vatrogasnom domu. Tokom tog dana i noći desetero od tih civila je pušteno jer su bili Srbi ili su imali veze sa Srbima. Dana 21. oktobra 1991, pripadnici Martićeve policije i drugih gorenavedenih srpskih snaga odveli su preostalih četrdeset i troje zatočenih Hrvata na jedno mesto u blizini sela Baćin. Pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga doveli su na to isto mesto još najmanje trinaest civila nesrpske nacionalnosti iz Baćina i Cerovljana. Svih pedeset i šest civila nesrba pogubljeno je na tom mestu. Približno u isto vreme, pripadnici Martićeve policije i drugih gorenavedenih srpskih snaga odveli su još trideset civila iz Baćina, te dvadeset i četiri civila iz Dubice i Cerovljana, na nepoznato mesto, gde su te civile pobili.
25. U periodu od početka avgusta 1991. do 12. novembra 1991, pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga, naročito JNA i lokalnog srpskog TO-a, napali su hrvatska sela Saborsko, Poljanak i Lipovača. Ove snage su u napadu pobile sve preostale seljane nesrpske nacionalnosti koje su zatekle ušavši u ta sela.
26. Dana 28. oktobra 1991, lokalne jedinice TO-a ušle su u Lipovaču i ubile osam civila.
27. Dana 7. novembra 1991, jedinice JNA i TO-a, naročito specijalne jedinice JNA iz Niša, ušle su u zaselak Vukovići kod Poljanaka i ubile devet civila.
28. Dana 12. novembra 1991, pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga, naročito jedinica JNA i TO-a, ušle su u selo Saborsko, gde su ubile najmanje dvadeset hrvatskih civila, a selo srušile sa zemljom.

29. U novembru 1991, pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga, naročito, jedinica JNA i TO-a, napale su selo Škabrnja kod Zadra. Dana 18. novembra 1991, pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga išli su od kuće do kuće u Škabrnji i ubili najmanje trideset i osam civila nesrpske nacionalnosti u njihovim domovima ili na ulicama.
30. Dana 19. novembra 1991, srpske snage su napale Nadin, selo odmah pored gorepomenute Škabrnje, i ubile sedam civila nesrpske nacionalnosti.
31. U periodu od 18. novembra 1991. do februara 1992, živote su izgubili svi preostali hrvatski civili u Škabrnji. Srpske snage su ubile dvadeset i šest preostalih hrvatskih civila, staraca i nemoćnih osoba.
32. Dana 21. decembra 1991, pripadnici Martićeve policije i drugih srpskih snaga ušli su u selo Bruška i zaselak Marinović i ubili deset civila, od kojih su devet bili Hrvati.

VUKOVARSKA BOLNICA

33. Dana 20. novembra 1991. ili približno tog datuma, srpske snage, uključujući i JNA i TO SBZS, odvele su približno dvesta pedeset i pet Hrvata i drugih nesrba iz vukovarske bolnice pošto su Srbi zauzeli grad. Žrtve su prebačene u kasarnu JNA, a zatim na poljoprivredno dobro Ovčara, oko 5 kilometara južno od Vukovara. Pripadnici srpskih snaga tamo su satima tukli i mučili žrtve. Tokom večeri 20. novembra 1991, vojnici su žrtve u grupama od 10 do 20 ljudi odvozili na jedno zabačeno mesto između poljoprivrednog dobra Ovčara i Grabova, i tamo ih pogubili vatrenim oružjem. Tela su zakopana u masovnu grobnicu.

SAO SBZS

34. U septembru i oktobru 1991, snage srpskog TO-a i Milicija SAO SBZS hapsile su hrvatske civile i držale ih u pritvorskom objektu zgrade policije u Dalju. Dana 21. septembra 1991, Goran Hadžić i Željko Ražnatović obišli su taj pritvorski objekat i naredili da se dva zatočenika puste. Pripadnici TO-a SAO SBZS pod vođstvom Željka Ražnatovića vatrenim oružjem su ubili jedanaest zatočenika, a njihova tela zakopali u masovnu grobnicu u selu Čelije.
35. Dana 4. oktobra 1991, pripadnici TO-a SAO SBZS pod vođstvom Željka Ražnatovića ušli su u pritvorski objekat zgrade policije u Dalju i vatrenim oružjem ubili dvadeset i osam zatočenih hrvatskih civila. Tela žrtava odvezena su iz zgrade i bačena u obližnju reku Dunav.

36. Dana 9. novembra 1991, pripadnici TO-a SAO SBZS pod vođstvom Źeljka RaŹnatovića i pripadnici Milicije SAO SBZS hapsili su civile, pripadnike mađarske narodnosti i Hrvate, u Erdutu, Dalj Planini i Erdut Planini, i odveli ih u centar za obuku TO-a u Erdutu, gde je njih dvanaest narednog dana ubijeno vatrenim oruŹjem. Nekoliko dana posle 9. novembra 1991, pripadnici Srpske nacionalne bezbednosti (u daljem tekstu: SNB) SAO SBZS, u saradnji sa nekoliko pripadnika Arkanovih "Tigrova", uhapsili su i pogubili tri civila, od kojih su dvoje bili članovi porodica Mađara iz prve grupe Źrtava koji su se raspitivali o svojim rođacima. Tela osam od dvanaest Źrtava iz prve grupe zakopana su u Ćelijama, a jedna Źrtva u Daljskom Ataru. Tela ostale tri Źrtve baćena su u jedan bunar u Borovu. Dana 3. juna 1992, pripadnici SNB-a, u saradnji sa pripadnicima Arkanovih "Tigrova", uhapsili su Mariju Senaši (rođ. 1937), rođaku Mađara iz prve grupe Źrtava koja se i dalje raspitivala o svojoj rodbini. Ta Źena je zatim ubijena, a njeno telo baćeno u jedan napušteni bunar u Dalj Planini.
37. Dana 11. novembra 1991, pripadnici TO-a SAO SBZS pod komandom Źeljka RaŹnatovića uhapsili su u Klisi sedam civila nesrpske nacionalnosti. Dva zatoćenika koja su imala rođake Srbe puštena su. Preostalih pet civila odvedeno je u centar za obuku TO-a u Erdutu. Nakon ispitivanja, Źrtve su ubijene i zakopane u masovnu grobnicu u selu Ćelije.
38. Između 18. i 20. novembra 1991, po završetku vojnih dejstava u Vukovaru i njegovoj okolini, JNA je hiljade stanovnika, Hrvata i drugih nesrba, deportovala na teritoriju Republike Srbije. Na traŹenje Gorana HadŹića da se zadrŹe oni nesrbi za koje se sumnja da su učestvovali u vojnim dejstvima, JNA je 20. novembra 1991. ili oko tog datuma veliki broj stanovnika Vukovara prebacila u zatoćenićke objekte u Dalju. Pripadnici srpskog TO-a tamo su izdvojili one za koje se sumnjalo da su učestvovali u odbrani Vukovara. Izdvojene zatoćenike su ispitivali, tukli i mućili. Pogubljena su najmanje trideset i četiri zatoćenika.
39. Dana 10. decembra 1991, pripadnici TO-a SAO SBZS pod vođstvom Źeljka RaŹnatovića i pripadnici milicije SAO SBZS uhapsili su pet stanovnika Erduta nesrpske nacionalnosti. Źrtve su odvedene u centar za obuku TO-a u Erdutu i zatim ubijene. Tela tri od ovih Źrtava posle su baćena u jedan bunar u Daljskom Ataru.
40. Od 22. decembra 1991. do 25. decembra 1991, pripadnici TO-a SAO SBZS pod vođstvom Źeljka RaŹnatovića i pripadnici Milicije SAO SBZS uhapsili su u Erdutu sedam civila, pripadnika mađarske narodnosti i Hrvata, i odveli ih u centar za obuku TO-a u Erdutu. Dana 26. decembra 1991. ubili su ih vatrenim oruŹjem. Tela šest Źrtava zakopana su u Daljskom Ataru.

41. Dana 21. februara 1992, pripadnici TO-a SAO SBZS pod vodstvom Željka Ražnatovića i pripadnici Milicije SAO SBZS uhapsili su četiri civila nesrpske nacionalnosti u Erdutu. Sve žrtve su ispitivali u centru za obuku Teritorijalne odbrane i zatim ih ubili. Tela ovih žrtava zakopana su u masovnu grobnicu u Daljskom Ataru.

BIJELJINA

42. Dana 31. marta 1992. ili približno tog datuma, na poziv lokalnog srpskog rukovodstva u Bijeljini, Željko Ražnatović, pripadnici Arkanovih "Tigrova" i druge srpske snage, te specijalne jedinice DB-a Srbije, napali su Bijeljinu i preuzeli kontrolu nad gradom.
43. Prvih dana aprila 1992, pripadnici Arkanovih "Tigrova" i drugih specijalnih jedinica DB-a Srbije terorizovali su civilno stanovništvo tako što su ubijali civile nesrpske nacionalnosti.

BOSANSKI ŠAMAC

44. Dana 11. aprila 1992. ili približno tog datuma, na poziv lokalnog rukovodstva bosanskih Srba, u Bosanski Šamac su iz Republike Srbije stigle specijalne jedinice DB-a Republike Srbije. U sastavu tih specijalnih jedinica DB-a Republike Srbije su bili, između ostalih, Dragan Đorđević zvan "Crni", Srećko Radovanović zvan "Debeli" i Slobodan Miljković zvan "Lugar".
45. Dana 17. aprila 1992, srpske snage, uključujući specijalne jedinice DB-a Republike Srbije i lokalne snage koje su obučili pripadnici specijalnih jedinica DB-a Republike Srbije, napale su Bosanski Šamac i preuzele kontrolu nad gradom.
46. Počev od napada na Bosanski Šamac 17. aprila 1992, srpske snage, uključujući specijalne jedinice DB-a Republike Srbije, zatvarale su civile nesrpske nacionalnosti u zgradu policije u Bosanskom Šamcu (u daljem tekstu: SUP) i obližnje zgrade, te u zgradu TO-a. U više prilika u periodu od 17. aprila 1992. do 31. jula 1992. pripadnici specijalnih jedinica DB-a Republike Srbije tukli su zatočene nesrbe.
47. Dana 27. aprila 1992. ili približno tog datuma Slobodan Miljković je pretukao više zatočenika zatvorenih u zgradi TO-a, a Antu Brandića zvanog "Dikan" lišio života tako što ga je više puta zaredom tukao drvenom batinom i zatim pucao u njega.
48. Dana 6. maja 1992. ili približno tog datuma, pedesetak bosanskih Hrvata i bosanskih Muslimana zatočenih u zgradi TO-a Bosanski Šamac srpske vlasti su premestile u jedan poljoprivredni objekat u obližnjem selu

Crkvina (u daljem tekstu: Crkvina). Dana 7. maja 1992. ili približno tog datuma, Slobodan Miljković i Dragan Đorđević su, zajedno s drugim pripadnicima specijalnih jedinica DB-a Republike Srbije, otišli u Crkvinu. Tukli su zatočene nesrbe, te vatrenim oružjem lišili života najmanje šesnaest zatočenih civila nesrpske nacionalnosti.

DOBOJ

49. Specijalne jedinice DB-a Republike Srbije osnovale su početkom 1992. godine centar za obuku lokalnih srpskih snaga na planini Ozren, opština Doboj.
50. Uveče 2. maja 1992. ili približno tog datuma osvajanje Doboja je počelo tako što su srpske snage, uključujući specijalne jedinice DB-a Republike Srbije, napale nebranjeni grad i preuzele kontrolu nad njim. Tokom nekoliko narednih nedelja srpske snage su napale razne gradove i sela u toj opštini.
51. Počev od napada srpskih snaga izvršenog tokom noći 2. maja 1992. ove snage, uključujući specijalne jedinice DB-a Republike Srbije, zatvarale su civile nesrpske nacionalnosti na nekoliko mesta u Doboju. Pripadnici specijalnih jedinica DB-a Republike Srbije ulazili su u te objekte i ubijali zatočenike.
52. Dana 12. jula 1992. ili približno tog datuma, srpske snage, uključujući specijalne jedinice DB-a Republike Srbije, koristile su zatočene nesrbe kao živi štit, te je tako poginulo približno dvadeset i sedam civila.

MRKONJIĆ GRAD

53. Dana 4. oktobra 1995. ili približno tog datuma, kada se nalazio u opštini Mrkonjić Grad, Željko Ražnatović je pucao u jednog zatočenika nesrpske nacionalnosti i ubio ga.

SANSKI MOST

54. U septembru 1995. Željko Ražnatović i pripadnici Arkanovih "Tigrova" došli su u Sanski Most na poziv lokalnih rukovodilaca bosanskih Srba.
55. Dana 20. septembra 1995. ili približno tog datuma, pripadnici Arkanovih "Tigrova" odveli su dvanaest muškaraca nesrpske nacionalnosti sa raznih mesta u Sanskom Mostu i kamionom ih odvezli na jedno mesto u selu Trnova oko pet kilometara od Sanskog Mosta. Na tom mestu pogubljena su jedanaestorica, a dvanaesti je streljanje preživeo sa teškim povredama.

56. Dana 21. septembra 1995. ili približno tog datuma, grupa civila nesrpske nacionalnosti prisilno je odvedena u selo Sasina. U Sasini su te nesrpske civile iskricali iz vozila u podnožju zapadne strane brda, nedaleko od seoske crkve. Na tom mestu, pripadnici Arkanovih "Tigrova" vatrenim oružjem su ubili približno šezdeset i pet zatočenih nesrba iz ove grupe.

ZVORNIK

57. Dana 8. aprila 1992. ili približno tog datuma, srpske snage, uključujući Željka Ražnatovića, pripadnike Arkanovih "Tigrova" i drugih specijalnih jedinica DB-a Srbije, napale su Zvornik i preuzele kontrolu nad gradom. Tokom tog napada u Zvorniku je ubijeno približno 20 civila nesrpske nacionalnosti.

58. Ovim radnjama i propustima **Jovica STANIŠIĆ i Franko SIMATOVIĆ**, delujući sami ili u dogovoru sa učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, planirali su, naredili, počinili ili na druge načine pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje:

TAČKA 2: UBISTVA, ZLOČINA PROTIV ČOVEČNOSTI,
kažnjivog po članovima 5(a) i 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

TAČKA 3: UBISTVA, KRŠENJA ZAKONA I OBIČAJA
RATOVANJA, sankcionisanog zajedničkim članom 3(1)(a)
Ženevskih konvencija iz 1949, kažnjivog po članovima 3 i 7(1)
Statuta Međunarodnog suda.

TAČKE 4 I 5

DEPORTACIJA I NEHUMANA DELA (PRISILNO PREMEŠTANJE)

59. Od maja 1991. ili približno od tog vremena pa do 31. decembra 1995. **Jovica STANIŠIĆ i Franko SIMATOVIĆ**, delujući sami ili u dogovoru sa učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, planirali su, počinili ili na druge načine pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje protivpravnog prisilnog premeštanja ili deportacije hiljada Hrvata, bosanskih Muslimana, bosanskih Hrvata i drugih civila nesrpske nacionalnosti, iz njihovih zakonitih prebivališta na području SAO Krajine i SAO SBZS, a u BiH, sa teritorija opština Bijeljina, Bosanski Šamac, Doboj, Mrkonjić Grad, Sanski Most i Zvornik, u druge države ili na područja izvan njihovih domocilnih opština.

60. Ovim radnjama i propustima, Jovica STANIŠIĆ i Franko SIMATOVIĆ, delujući sami ili u dogovoru sa učesnicima udruženog zločinačkog poduhvata, planirali su, naredili, počinili ili na druge načine pomagali i podržavali planiranje, pripremu ili izvršenje:

TAČKA 4: DEPORTACIJE, ZLOČINA PROTIV ČOVEČNOSTI,
kažnjivog po članovima 5(d) i 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

TAČKA 5: NEHUMANIH DELA (PRISILNO PREMEŠTANJE),
ZLOČINA PROTIV ČOVEČNOSTI, kažnjivog po članovima
5(i) i 7(1) Statuta Međunarodnog suda.

/potpis na originalu/

Carla Del Ponte,

tužilac

Dana 9. decembra 2003.

U Hagu,

Holandija

[pečat Tužilaštva MKSJ-a]

19/12/03
JV